

BRAZILIAI HELYZETKÉP

Irtta: SZÉKELY MOLNÁR IMRE

Emegirás sors: nem érezzük magunkat sehohsem igazán jól. Valami mindig hiányzik az életünkéből, még azok se boldogok, akiket a világ legszebb helyére vetett a véletlen. Éljenek bár, a napsütötte Nápolyban, Capri szigetén, Nizzában, Californiában, vagy Floridában.

Székely-Molnár
Imre

Sokan elvágynak San Franciscóba, Vancouverbe, Los Angelesbe és Sao Paulóba. Különösen innen, Kanadából nagy a vágynak, mert ez a földrész valószínűleg jégsekreény, ahol nyolc hónapig tart a tél. Ausztráliában óriási távolságra laknak egymástól az emberek. A klíma se valami elsőrangú, aztán bele lehet kukulni az unalomba. Ezt mindazokból a levelekből tudom, amelyeket barátaim irtak hozzám és bejelentették, hogy felszedik a sátorfájukat és továbbállnak. De merre, hová? Ausztráliából máris többen ide jöttek, mert ott már a harmincéves ember öregnek számít.

S milyen fájó érzés éjszaka, ha halljuk a levegőben sóhajtozni a multat. Képzletünkben megjelennek a gyermekkori emlékei. Az ilyen éjszakákon összetörünk testben és lélekben. Odahaza csak ritkán vágyódtunk el az otthonunkból . . . Hányan élnek közöttünk, akik nem jutottak meszszebb a falu határánál, vagy a közeli városnál! S milyen ritka-kevés az olyan, aki ismeri a Kárpátokat, járt a Dunántul lankáin, nyaralt a Balatonnál, vagy vadászott a Veleencei tó sás- és nádrengetegében?!

S hiába a befogadó ország gazdagsága, minden kincse, semmi se tud bennünket lekötni; a vágyakozás mindig megvan bennünk a továbbmenésre. S ha már így vagyunk, bolygunk a világ minden tája felé és hogy ez mennyire így van, bizonyítja ez a hozzám érkezett levél Braziliából, Sao Pauloból, Kacsóh Magda írta, a János vitéz zeneszerzőjének az unokahuga. "Ne kérdezed, hogy milyen itt az élet. Ronda . . . Képzeld, ennek az öt-milliós városnak egy akkora főpostája van, mint Oroszáznak, vagy Magyaróvárnak felelne meg. Trafik nincs, bélyegelés nincs, leveleket csak a postán adhatok fel. Ott meg olyan sor áll, hogy órákig tart amíg az ablak elé kerülök. A bélyeg nem ragad, a boríték ugyszintén nem, vannak asztalok, rajta korongok, ami kulimással van bekelve, azt kell használni, meg az ujjamat, hogy leragaszthatod a leveledet. Mire három levél készen van, az ember egész keze mocskos. Birkanépség, szó nélkül áll a sorban. Vannak gépek és bélyegelő helyek, összesen talán 15-16, és ez szolgál

ki ötmillió embert. Van postaláda, de senki nem dob levelet, mert vagy égő papírt dugnak bele, vagy kirabolják azért a pár bélyegért és így négyujnyi vaspánttal van a falhoz erősítve. De mint írom, itt soha senki bele nem dob levelet.

Az infláció állandó, naponta mennek fel az árak, nincs árrögzítés, mindenki annyit kér a portékájáért, amennyit akar. Ebből következik, hogy milliomosok és koldusok országa ez. Az emberek ezrei alszanak az utcákon, senkisémm törődik velünk, a rendőrség a legkevésbé, hogy milyenek az utcák, a járdák, azt leírni nem lehet. Lik-luk . . . soha nem javítják és most jön a nyár, őrjítő hőséggel, se aludni, se enni nem tud az ember. Még Sao Paulo jó, mert 850 méterre van a tenger színe felett, az éjjelek kibírhatók de Rióban s Santosban őrjöngenek a melegtől. A florája viszont gyönyörű. Van olyan fa, hogy egyidőben lila és fehér virág van rajta. De az erdőkben leülni nem lehet. Kullancs, kukac, sok helyen kigyó leselkedik. Nem a mi békés, gyönyörű erdőink ezek. Gyümölcse, zöldsége százezerféle van. Hat éve vagyok itt, de még a negyedét sem ismerem. A banán, ananász, szőlő, alma, körte megfizethetetlen. A nők most hordják a mini-szoknyát. Braziliában nincsen válás. A házastársak csak szétmennek és összeállnak egy másikkal. Ronda pocsék egy ország minden nappal jobban utálok.

Emigráns sors, úgy érzem, kellett erről is írnom, hiszen sokan vannak még ismerőseim közül is, akik vágyódnak Braziliába. Különösen Sao Paolót emlegetik. Mint gyönyörű város él a képzeletükben: napsütés, tenger, ezernyi szórakozás, olcsó élet . . . Ez hát az éremnek a szebbik oldala. Egy pedig a valóság milyen, szolgáljon arra bizonyosságul ez a levél. Kachóh Magda írta, művészasszony, aki tud különbséget tenni jó és rossz között. Bolygók vagyunk csak és sehosem találjuk a helyünket . . .